

12/11/2021

Ο Μητροπολίτης Κυθήρων για τον ερχομό του Πάπα

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κυθήρων και Αντικυθήρων](#)

Ποιμαντορική Εγκύκλιο για την έναρξη της Τεσσαρακοστής των Χριστουγέννων εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυθήρων και Αντικυθήρων κ. Σεραφείμ, αναφερόμενος, μεταξύ άλλων, στον επικείμενο ερχομό του Πάπα της Ρώμης στην

Ελλάδα.

“Εἰς τον προσκεκλημένον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ὡς ἀρχηγόν του Κράτους του Βατικανού καὶ ἐρχόμενον εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Πατρίδα μας Πάπαν τῆς Ρώμης, ἐπιθυμοῦντα νὰ βηματίσῃ εἰς τὰ βήματα του Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου, ταπεινῶς φρονῶ ὅτι ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς θὰ ἔκαμνε τὴν σύστασιν ἀντὶ τῶν ἐντυπωσιακῶν κινήσεων νὰ μνηθῇ εἰς τὴν Θεολογίαν, Χριστολογία καὶ Ἐκκλησιολογίαν τοῦ Θεοῦ Παύλου καὶ οὕτω πῶς νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν μετanoία εἰς τὴν προ τῆς ἀποσχίσεως τῶν Φραγκολατίνων, κατὰ τὸ 1054, ἀκαινοτόμητον παράδοσίν των” ἀναφέρει, ὁ Σεβασμιώτατος.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:

Ἐν Κυθήροις τῇ 11ῃ Νοεμβρίου 2021

Π Ο Ι Μ Α Ν Τ Ο Ρ Ι Κ Η Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ (ὑπ’ ἀριθ. 203/2021)

Πρὸς

Τὸν Ἱερόν Κλῆρον καί

τόν Χριστώνυμον Λαόν

τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Κυθήρων καί Ἀντικυθήρων

«Ἐπειδὴ καιρὸς μετanoίας ὁ τῆς ζωῆς ἐστὶ καιρὸς,
αὐτό τοῦτο τό ζῆν ἔτι τὸν ἡμαρτηκότα, τῷ βουλομένῳ
ἐπιστρέφειν πρὸς Θεόν, ἐγγυᾶται τὴν παρ’ Αὐτοῦ
ὑποδοχὴν» (Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Φ.Τ.Ι.Ν. Δ’ 96)

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί καί Συλλειτουργοί,

Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάριτι Θεοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων. Ἀπὸ αὔριον ἄρχεται ἡ ἱερὰ περίοδος τῆς νηστείας διὰ τὴν πανεύσημον ἑορτὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, τῆς Μητροπόλεως ὅλων τῶν ἁγίων ἑορτῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ τιμώμενοι σήμερον τρεῖς Ἅγιοι : ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος ἓνας ἐκ τῶν Δώδεκα Μαθητῶν καί Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος μέ τὴν ἁγίαν τῶν μορφῶν καί τό φωτεινόν ὑπόδειγμά των μᾶς εἰσάγουν εἰς τό ἱερόν

αυτό

καί κατανυκτικόν 40νθήμερον στάδιον μετανοίας διά τῶν ἁγίων καί θεοπειθῶν εὐχῶν των.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Φίλιππος ἀπό τήν Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἀφοῦ ἐδέχθη ἀπό τόν Κύριον τήν Ἀποστολικήν κλήσιν μέ τό «ἀκολουθεῖ μοι», εὐρίσκει τόν Ναθαναήλ καί τοῦ λέγει : «ὅν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καί οἱ Προφῆται, εὐρήκαμεν,

Ἰησοῦν τόν υἱόν τοῦ Ἰωσήφ τόν ἀπό Ναζαρέτ». Καί ἀπαντῶν εἰς τήν ἀπορίαν τοῦ Ναθαναήλ· «ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθόν εἶναι;» τοῦ εἶπε «ἔρχου καί ἴδε». Αὐτό τό

προσκλητήριον ἀπευθύνει εἰς τόν καθένα ἀπό ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Φίλιππος· «ἔρχου καί ἴδε».

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ὁ Παλαμᾶς, (14ος αἰών) ὑπῆρξε ὁ θεμελιωτής τοῦ θεολογικοῦ ἡσυχασμοῦ, ἡ μεγαλυτέρα θεολογική προσωπικότης τῆς ὑστεροβυζαντικῆς περιόδου. Ἐζήσῃ κατά τούς χρόνους τῆς βασιλείας Ἀνδρονίκου Β' τοῦ Παλαιολόγου καί ἀνετράφη κατά τά πρῶτα ἔτη του εἰς τά ἀνάκτορα τοῦ Αὐτοκράτορος αὐτοῦ, μετὰ τήν πρός Κύριον ἐκδημίαν τοῦ εὐσεβεστάτου πατρός του Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἦτο συγκλητικός. Κατ' αὐτόν τόν

καιρόν, ἔλαβε καί τήν ἐγκύκλιον μόρφωσιν καί τήν φιλοσοφικήν παιδείαν εἰς τήν γενέτειράν του τήν Κωνσταντινούπολιν.

Ὅμως, ἀφοῦ περιφρόνησε τά ὑψηλά ἀξιώματα, διά τά ὁποῖα τόν προήλειφαν οἱ ἀγαπῶντες αὐτόν, καί, ἀφοῦ ἄφησε ὅλον τόν κόσμον καί τά ἐν τῷ κόσμῳ καί ἀπεδήμησε ἀπό τήν πατρίδα του πρός τό Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθω, ἀκολουθεῖ τόν Μοναχικόν βίον. Ὡς Μοναχός ὑποβάλλεται εἰς μεγάλους ἀσκητικούς κόπους καί «μόνος μόνῳ Θεῷ» διάγων, μέ ἄκραν ἡσυχίαν, κατέστη «θεοειδέστατον ἔσοπτρον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καί ἀνῆλθε εἰς τό «ἀκρότατον τῆς πράξεως καί τῆς θεωρίας»,

περισσότερον ἀπό κάθε ἄλλον. Καί, ἀφοῦ κατηυγάζετο τήν διάνοιαν μέ τάς θεοπτικές ἐλλάμψεις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀφῆναι «σοφώτατα καί θεολογικώτατα συγγράμματα», ὡς ἄλλην στήλην Ὁρθοδοξίας, εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

Καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος, ἀφοῦ κατά τήν νεανικήν του ἡλικίαν μετανάστευσε εἰς τήν Ρόδον πρός ἀναζήτησιν βιοποριστικῆς ἐργασίας καί προσελήφθη εἰς τό ἀρχοντικό τοῦ Χασάν πασᾶ τῆς Ρόδου, ἐξομώτησε καί ἐτούρκευσε. Ἐρχόμενος δέ ὡς Τοῦρκος ἀξιωματοῦχος εἰς τήν Ὑδρα διά νά

έπισκεφθῇ

τήν μητέρα του Μαρίνα καί τούς συγγενεῖς του, καί ἀντιμετωπίζων τήν ψυχράν καί ἀποκαρδιωτικήν στάσιν τῶν συμπατριωτῶν του Ὑδραίων, ἀκόμη δέ καί τῆς ἀναδόχου

του καί αὐτῆς τῆς μητέρας του, ἀνεχώρησε κατάθλιπτος ἀπό τήν γενέτειράν του καί

ἐπέστρεψε εἰς τήν Ρόδον. Ἀπαρηγόρητος ἀπό τήν ἀδυσώπητον συμπεριφοράν τῶν οἰκείων καί τῶν συμπατριωτῶν του ἐν γένει, κατέφυγε εἰς τό ἀσκητήριον ἑνός ἁγίου

Γέροντος τῆς Ρόδου. Καί, ἀφοῦ ἐξωμολογήθη τήν βαρειά ἁμαρτία τῆς ἀλλαξοπιστίας

του, ὁ Γέροντας τοῦ συνέστησε νά φύγῃ ἀπό τήν Ρόδον καί νά μεταβῇ εἰς τήν Κριμαίαν τῆς Ρωσίας, εἰς τήν Ὁρθόδοξον αὐτήν χώραν.

Πράγματι, ἀνεχώρησε ἀπό τήν Ρόδον καί μετέβη εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐπεσκέφθη τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην Γρηγόριον τόν Ε΄. Ὁ μαρτυρικός αὐτός Πατριάρχης τόν συνεβούλευσε νά ἐγκαταβιῶσῃ εἰς τό Ἅγιον Ὅρος καί ἐκεῖ μέ

τήν ἰσόβιον ἄσκησίν του νά ἐξιλεώσῃ τό θεῖον καί νά συγχωρηθῇ τό βαρύτατο ἁμάρτημα τοῦ ἐξισλαμισμού του. Ἐφθασε εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας τῶν Ἰβήρων καί ἐκεῖ παρέμεινε ἐπὶ ἓνα διάστημα προσευχόμενος, ἀσκούμενος καί μετανοῶν διὰ τήν βαρύτατην προδοσίαν του. Ὅμως, ἐπειδὴ δέν ἀνεπαύετο πλήρως μέ τήν ἰσόβιον παραμονήν του ἐν μετανοίᾳ εἰς τό Ἅγιον Ὅρος, ἀλλά εἶχε τόν πόθον νά μαρτυρήσῃ διὰ τόν Χριστόν εἰς τόν τόπον, ὅπου ἐπρόδωσε τήν πίστιν του, μετέβη μέ τήν εὐχήν καί συγκατάθεσιν τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου εἰς Ρόδον καί ἐνώπιον τοῦ πασᾶ ὡμολόγησε τόν Χριστόν καί τήν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Πίστιν. Καί ἀφοῦ ἐφυλακίσθη ἐπὶ πεντάμηνον περίπου καί ὑπέμεινε φρικτὰ βασανιστήρια ἐτελειώθη μέ ἀπαγχονισμόν τήν 14ην Νοεμβρίου τοῦ

1800.

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Οἱ τρεῖς προμνημονευθέντες καί ἐορταζόμενοι σήμερον Ἅγιοι μᾶς δίδουν εὐκρινῶς τὰ μηνύματά των. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Φίλιππος δίδει τήν ὁμολογίαν ὅτι εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν εἰς τό πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι καί ἡ ἀδιαμφισβήτητος καί σώζουσα ἀλήθεια διὰ τούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς.

Καί τό προσκλητήριον «ἔρχου καί ἴδε» ἀπευθύνεται εἰς τούς πνευματικούς θαλασσοπόρους, εἰς ὅσους δέν ἔχουν ἀκόμῃ ἀποκτήσει τήν βεβαιοπιστίαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας Κύριος καί Θεός ἡμῶν, «ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων», ὁ Θεῖος Λυτρωτής καί Σωτήρ ἡμῶν.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, εἶναι ὁ ἐμπειρικός Θεολόγος τῆς θεωρίας τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ Φωτός καί τῆς μετοχῆς τῶν «ἐν θεωρίᾳ διαβεβηκότων» καί «θεουμένων» εἰς τὰς ἀκτίστους θείας ἐνεργείας, ὁ μύστης καί ἀπλανής διδάσκαλος τῆς νοερᾶς καί καρδιακῆς προσευχῆς, ἡ ψυχὴ καί ὁ βασικός μοχλός τοῦ ἡσυχαστικοῦ κινήματος. Ὑπῆρξε ὁ πολέμιος τῶν αἱρέσεων καί ὁ διακριθεὶς εἰς τόν κατὰ τοῦ αἵρεσιάρχου Καλαβροῦ Μοναχοῦ Βαρλαάμ ἀγῶνα τῶν Ὁρθοδόξων, διακηρύξας ὅτι τούς Ὁρθοδόξους χωρίζουν ἀπὸ τούς Λατίνους οὐσιώδεις διαφοραὶ καί ὄχι ἀσήμαντα πράγματα ἢ ὀνόματα. Τὰς θεολογικὰς ἀντιθέσεις καί διαφοράς ἐνέτεινε ἀργότερον ἡ διαφωνία Ὁρθοδόξων καί

Λατίνων (Παπικῶν) περί τήν ἀσκητικὴν μέθοδον. Τότε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ἐκπροσωπῶν τούς ἡσυχαστάς, μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην καί Κωνσταντινούπολιν διὰ τήν ὑποστήριξιν τῶν νηπτικῶν θέσεων του, αἱ ὁποῖαι ἐπεκυρώθησαν ὑπὸ τῆς διπλῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ 1341.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεσσαλονίκης, λοιπόν, προβάλλει σήμερον εἰς τούς χαλεπούς καιρούς μας ὡς κυματοθραύστης ἔναντι τῶν παντοειδῶν αἱρέσεων καί μάλιστα τοῦ ἀκράτου Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος φρυαττόμενος, ἐντὸς τοῦ κλίματος τῆς «νέας ἐποχῆς» καί τῆς «νέας τάξης πραγμάτων», στοχεύει εἰς τό νά ἰσοπεδώσῃ

τά πάντα (Ἱερούς Κανόνας, Ἱερά Δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, Ἱεράν Παράδοσιν) καί νά ἐκβάλλῃ τὰ πιστεύματα του εἰς τόν «ποταμόν» τῆς Παγκοσμιοποιήσεως καί τῆς Πανθηρησκείας.

Εἰς τόν προσκεκλημένον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ὡς ἀρχηγόν τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ καί ἐρχόμενον εἰς τήν Ἑλληνορθόδοξον Πατρίδα μας Πάπαν τῆς Ρώμης, ἐπιθυμοῦντα νά βηματίσῃ εἰς τὰ βήματα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου,

ταπεινῶς φρονῶ ὅτι ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς θά ἔκαμνε τήν σύστασιν ἀντί τῶν

ἐντυπωσιακῶν κινήσεων νά μυηθῇ εἰς τήν Θεολογίαν, Χριστολογία καί Ἐκκλησιολογίαν τοῦ Θεοῦ Παύλου καί οὕτω πως νά ἐπιστρέψῃ ἐν μετανοίᾳ εἰς τήν πρό τῆς ἀποσχίσεως τῶν Φραγκολατίνων, κατὰ τό 1054, ἀκαινοτόμητον παράδοσίν των.

Καί εἰς τόν Παναγ. Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κ.Βαρθολομαῖον,
συμπληρώσαντα τό 30όν ἔτος τῆς Πατριαρχείας αὐτοῦ καί τιμώμενον ἐπὶ τούτῳ
κατ’

αὐτάς ὑπό τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, εὐχόμενος εὐσεβάστως καί
προσηκόντως τά κρείττονα κατὰ Θεόν, θεωρῶ ὅτι ὁ Θεῖος Γρηγόριος θά
ἐπανελάμβανε τήν λειτουργικὴν αἴτησιν διὰ «τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως καί τὴν
κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...», δεδομένης τῆς ὑφισταμένης καί
παρατεταμένης,

δυστυχῶς, διαφωνίας καί διαστάσεως τῶν δύο τρίτων τῶν Αὐτοκεφάλων
Ἐκκλησιῶν

διὰ τό ἀκανθῶδες Οὐκρανικόν ζήτημα, ἔτι δέ «ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν Ἀγίων τοῦ
Θεοῦ

Ἐκκλησιῶν καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ὑπό τὰς θεολογικάς, κανονικάς καί
ἐκκλησιολογικάς προϋποθέσεις, ἀλλά καί θά ὑπεδείκνυε τὴν ἀποφυγὴν τῆς
ἀντικανονικῆς διαθρησκειακῆς καί τῆς ἀπροϋποθέτου διαχριστιανικῆς
ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καί συμπροσευχῆς.

Καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος, ὁ ὁποῖος ὑπέπεσε εἰς τό
βαρύτατο ὀλίσθημα τῆς ἀλλαξοπιστίας καί μετενόησε εἰλικρινῶς, θυσιασθεὶς ὡς
ἐθελόθυτο θῦμα εἰς τόν βωμόν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, εὐχεται δι’ ἡμᾶς καί
ὅλον

τό Χριστεπώνυμον Πλήρωμα νά ὁμολογοῦμεν Χριστόν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα
καί νά μὴν ἀφιστάμεθα ποτέ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καί Παράδοσιν καί ἀπὸ τὴν
Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀδελφοί μου,

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας: ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Φίλιππος, ὁ Ἅγιος
Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος μᾶς
ἐφοδιάζουν μέ τὰς ἀγίας εὐχάς, ὑποθήκας καί πρεσβείας των διὰ τὴν διεξαγωγὴν
τοῦ
προκειμένου πνευματικοῦ ἀγῶνος.

Νά μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Πανάγαθος Κύριος καί Θεός μας νά εἰπῶμεν βιωματικά μαζί
μέ τόν Ἀπόστολον Φίλιππον «εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τόν ἀπὸ Ναζαρέτ». Ὁ Ἅγιος
Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς διὰ τῶν θεοπειθῶν εὐχῶν του καί τῶν εὐχύμων διδαχῶν του
ᾧς μᾶς στερεώσῃ εἰς τὴν Ἁγίαν καί Ὁρθόδοξον Πίστιν καί ᾧς μᾶς ἐνδυναμώσῃ εἰς
τόν ἀγῶνα κατὰ τῶν αἱρέσεων καί κακοδοξιῶν οὕτως, ὥστε νά εἴμεθα ἀμετάθετοι
καί ἀμετακίνητοι ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Μητέρα καί

Τροφόν ἡμῶν. Καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος νά μᾶς ἱκανώσῃ ὥστε νά δίδωμεν τήν ὀρθόδοξον μαρτυρίαν «ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ» καί νά ὑφιστάμεθα ἀγογγύστως τό ἰσόβιο μαρτύριο τῆς συνειδήσεως. Νά μή λυγίσωμεν εἰς τάς προκλήσεις τῶν δυσχειμέρων καιρῶν μας, οἱ ὅποιοι ἀποπνέουν σύγχυσιν, ταραχήν, ἀβεβαιότητα καί ἀνελευθερίαν, ἀλλά νά εὐρεθῶμεν Χάριτι Θεοῦ ἐδραῖοι καί ἀμετακίνητοι εἰς τήν Πίστιν, τήν ἐλπίδα καί τήν ἀγάπην τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν.

Εὐχόμενος, ὅθεν, εἰς ὅλους ὑμᾶς, τά ἐγγύς καί τά μακράν πνευματικά μου τέκνα, καί δὴ εἰς τοὺς θαλαττεύοντας ἀγαπητοὺς μας ναυτικούς, ἀλλά καί εἰς τοὺς προσφιλεῖς μας νέους, τήν μαθητιῶσα, σπουδάζουσα καί στρατευομένη νεολαία μας, εὐλογημένη, εἰρηνική καί καρποφόρα τήν Ἁγία Τεσσαρακοστή τῶν Χριστουγέννων, κάθε εὐλογίαν καί χαρίτωσιν, καθὼς ἐπίσης καί ὅλα τά βιοτικά καί πνευματικά ἀγαθά, διατελῶ,

Μετά πατρικῶν εὐχῶν καί εὐλογιῶν

Ὁ Μητροπολίτης Κυθήρων καὶ Αντικυθήρων Σεραφεῖμ

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΣΕ ΑΡΧΕΙΟ PDF](#)